

דור דור ודורשיו

התגלגל לִידֵינוּ ספור מעשה,
לא ברור אם אכן הוא ארע.
אך יכול הוא לקרות, ובתור שכזה
נגולל תולדותיו בקצרה.

מעשה באדם בהחלט אלמוני
אשר חי בשובה ובנחת,
עד אשר הזדמן לו בחר כשרוני
כחמת לבתו המצלחת.

במ"ח קנינים תורתנו נקנית,
כאמור בדברי רבותינו.
והנה התחדש לו קנין המ"ט:
הדירה - קנינו של דורנו.

נשברה הצלחת - גבו השתוחח
וכבר הוא פותח אלפון.
על קנין המ"ט לא העלם טורח;
טורח השוער הדלפון.

מרגש כל כלו ועדין שמח
הוא אך, מעריב ערבים,
חיוכו נעלם בעודו מגמ"ח:
הקץ לחיים השלויים.

מנסה לחשב מה חסר עד עתה,
הן תמיד הוא היה מחשב.
מעולם לא בזבז, הוא אגר כל פרוטה,
ואכן, לא ריקות הן ידיו:

אלפים חסר כבר ברבות השנים,
ועוד אלף יוכל לאלתר.
אז כמה עוד נשאר להשיג עד שמונים?
רק שבעים ושבעה, לא יותר.

כך נפתח לו ה'שנור' על פתחי נדיבים
כאן בארץ וגם בעולם,
ובתם השפלות ואין ספר סיבובים
מתקרב למחיר האולם.

כך הולך לו שחוח אותו מאשר,
מהרהר בבתו המפלאת
ובשאר אחיותיה - הן יש לו תריסר,
וכלן הן בנות למופת.

כשתריסר למדנים יתנצחו סביבותיו
הוא אולי ירגע במקצת,
אך מדוע, נדמה לו, אפסו כחותיו
עוד בטרום חתן האחת?

האכן זה קרה - או היה רק גזמה?
בעינינו נותרה זו חידה.
אך הלז מבקש לנצל הבימה
להשמיע עבדה יחידה:

לא נתנה התורה בפרויקט או בעיר,
לא בוילה ולא בדירה.
היא נתנה במדבר, אם מתר להזכיר,
ללמדנו - דרכה של תורה.

לשון הגודש

שִׁפְת קֹדֶשׁ שִׁפְתָנוּ, כְּמוֹתָה אֵין בְּחֶלֶד,
אוֹצֵר בְּכָל תּוֹ וְעֶצוֹר.
כָּל מְלָה - עוֹלָמוֹת בְּתוֹכָהּ מְקַפֶּלֶת,
הַכֹּל בְּרַב חֵן וְקִצּוֹר.

כָּל בְּטוּי עִם עֲצָמָה וְרִבּוּת בּוֹ טָמוֹן,
מִתְמַצֵּת הוּא מַעֲצֵם טִיבוֹ.
אַךְ הַיּוֹם, כִּנְרָאָה, יֵשׁ מִשְׁבֵּר בְּאַמּוֹן;
מוֹסִיפִים נֶפֶח רַב מִסְבִּיבוֹ.

נַעֲלָמוּ בְּטוּיִים עִם הַטַּעַם שֶׁל פַּעַם
נִדְמָה שְׁאֵרַע מִהֶפֶךְ,
הַמַּלְיִם שֶׁל הַיּוֹם נִשְׁמָעוֹת בְּקוֹל רַעַם
בְּשִׁלָּל גְּזֻמָּאוֹת מְנֻפָּח.

מִי מִזְכִּיר בִּימֵינוּ "פֶּה" או "נְחֻמָּד"?
כָּל אַרְוַע הַיּוֹם הוּא פָּגֵז.
פְּתָאוֹם לְכָלֵם כָּאֵן חֶבֶל עַל הַזְּמַן
וְאֵין גְּבוּל לְמַכַּת הַחֶבֶל"ז.

כָּל בַּחוּר הוּא מִסְמֵר אוּ פִּצְצָה מְהֻלָּכֶת,
כָּל כֶּנֶס - מִרְטִיט לְבָבוֹת,
וְכָל מִסְבָּה שְׁאִי-שֵׁם נִעְרָכֶת -
צָבָאוּ בְּפִתְחָהּ רְבָבוֹת.

"כִּזָּה" הַסִּגְנוֹן הַשּׁוֹלֵט בְּרָמָה
הַגְזָמוֹת בּוֹ שְׁלֻבוֹת לְמַכְבִּיר.
כָּל שְׂרָפָרֶף פֶּה הוֹפֵךְ בְּנִקְל לְבָמָה,
כָּל דִּקְלוֹם - לְאַרְוַע כְּבִיר.

מְכִירָה כְּמוֹכֵן הִיא תָּמִיד מְהֻמָּמֶת,
כְּזוֹ לֹא הִיָּתָה עוֹד בְּדוֹר.
הַעֲקָר שְׁאֵת בָּאָה, קוֹנָה, מִשְׁלֶמֶת,
אוּלֵי גַם תּוֹאִילִי לַחֲזֹר.

אֵין סֶפֶק, הַמַּלְיִם הַשֵּׁתָנוּ כֶּךָ פְּתָאוֹם,
הֵן בְּכָלֵל לֹא אוֹתוֹ הַדִּבֵּר.
מֶה קֶשֶׁה לְהַכִּיר בְּ"מִטְרִיף" שֶׁל הַיּוֹם
אֶת "פֶּה" שֶׁל הַדּוֹר שֶׁעָבַר.

בְּעֶבֶר הַתִּרְחָשׁוּ הַדִּבְרִים בְּמִצִּיאוֹת,
אַךְ הַיּוֹם הֵם קוֹרִים רַק "כָּאֵלוּ".
הַמַּלְיִם הַפְּשׁוּטוֹת הֵן הַיּוֹם בְּמַעוֹט,
אִישׁ אוֹתָן לֹא יוֹדֵעַ אֶפְלוּ.

"מִזָּה יִפֶּהוּ" וְגַם "מִזָּה מִרְשִׁים!"
כֶּךָ אוֹמְרִים בְּלִי סִימּוֹן שְׁאֵלָה.
רַק נִשְׁאֵל בְּקִצְרָה, אִם יִרְשׁוּ הַמִּרְשִׁים,
מִיָּהוּ "מִזָּה" הַזֶּה, בְּמַחִילָה.

נִסְחָפִים, רַבּוֹתֵי, בְּזִרְמֵי הַשְּׁפָה,
וְהִזָּרַם עֶכוֹר, לֹא טְהוֹר.
מָה אֶרַע לִשְׁפָתָנוּ הַזֹּאת, הַיִּפָּה,
שֶׁהִיָּתָה כֹּה צְלוּלָה בְּמִקּוֹר?

מִשְׁגִּים כֹּה רַבִּים עֲטוּיִים רְדִידִים
שֶׁל תַּחֲפָשֶׁת - לָרַב לֹא הוֹלָמֶת.
לֹא חֶבֶל לְהוֹסִיף בְּטוּיִים רְדוּדִים
לְלִשׁוֹן - שֶׁבְּעֵצָם מִשְׁלֶמֶת?